

Kunhegyesi arcképcsarnok

Kun Zsuzsa csipkeverő (1941-2016)

Kun Lajosnénak négy gyermeke volt. Anyáról egyszem lányára szállt a csipkeverés tudománya.

Az édesanya a kunsági vert csipke titkait még gyermekkorában sajátította el. Keresetkiegészítésként bedolgozója lett a karcagi a Népművészeti Házipari Szövetkezetnek. Lányát, Zsuzsikát 20 éves kora körül tanította meg a vert csipke készítésére. Az ügyes kezű fiatal lány két hét alatt elsajátította az orsók ördögös játékával a vertcsipke készítését.

Kun Lajosné Zsuzsa néni ma már csak a gyerekeknek, unokáknak, rokonoknak készíti az álomszép csipkéket

Szívéhez legközelebb álló maradt mindvégig a csipke készítése és tervezése, de keze közül magvakból, a különböző textil-hulladékokból, fonalakból értékes játékok, képek, virágszálak, kisegerek stb. is születtek. Miként jutott ezen képességek birtokába? Arról a következőket mondta el Szentpéteriné Lévai Máriának a vele készített interjújában: „A meghatározó gyökerek gyermekkorban keresendők, amikor még a játékot a természetből gyűjtött anyagokból készítettük. A pipacs virágaiból népes babacsaládokat állítottunk a homokba. A természet kínálta kukoricaacsuhéból, selyemből szintén csodás babák készültek. Faágot faragtunk, bogáncsból traktorokat építettünk... A vidéki környezet, a falusi életmód jól szolgált a gyerekek játék igényét. A szalmakazal például kiváló terep volt, ahol lyukat formálva elbújhattak, belakhatták azt, építhettek belőle bármit, miközben a munkálkodó szülők közelében voltak és csodálatos élményeket élhettek át...”

Hat évesen már az Édesanyja varrógépe mellé ülhetett, elsajátította a textil tárgyak készítéséhez szükséges alapokat.

Általános iskolai tanulmányait a kunhegyesi Kossuth Úti Általános iskolában végezte 1956-ban, középfokú tanulmányait pedig Budapesten ruhaipari technikumban. Az iskola befejezését követően textilipari technikus minősítést kapott és a budapesti Finom Kötöttáru Gyárban dolgozott 13 évig. Három évig gyerekeket, majd felnőtteket oktatott. Innen azután a MÁV-hoz került, ahonnan 21 év elteltével ment nyugdíjba.

Budapesten ment férjhez, egy lánya született. A munka és család mellett is igyekezett néhány vert csipke terítőt készíteni. Hazajöve Kunhegyesre, mindig újabb mintát tanult meg édesanyjától. Munkatársai pedig csodálták és kérték is, hogy készítsen számukra csipkéket. E mellett a varrást sem hanyagolta el, hiszen mindig érdekes kihívás volt számára a

legújabb divat szerinti ruhákból egy-egy darabot elkészíteni a lányának.

A Budapesten eltöltött hosszú évek után visszajött Kunhegyesre szeretett szülőfalujába a szülői házhoz. Ezért is volt természetes számomra, hogy a gyermekeim önállóvá válása és nyugdíjas éveim elérésekor édesanyámhoz Kunhegyesre jöjjenek vissza. Az unokák érkezése, a megnövekedett szabadidőm, a

közös játékkal töltött alkalmak, felidéztek a gyermekkori élményeket, amit már saját unokáimnak adhattam át.

Haza költözve a régi ismeretségei újra éledtek, így kerülhetett sor arra, hogy a 40 éves osztálytalálkozójuk szervezője lett. A régi ismeretségek mellett számos új ismerős, értékes baráti kapcsolata is szövődött.

Kereste annak lehetőségét, hogy praktikus gyakorlati fogásokat, tapasztalataimat másoknak is átadhassa. Így került kapcsolatba a művelődési központtal, ahol elindították a Fülléres ötletek elnevezésű szolgáltatást. Felfedezték ezt mindazok, akik felhajtani, elvágni vagy átalakítani szerették volna kedvenc ruhadarabjaikat.

Varró-kört vezetett, ahol találkoztak a hasonlóan tevékeny és sokoldalú alkotók.

A játszóházakban is megmutatta azokat a fogásokat, melyek segítségével a már feleslegesnek tűnő dolgokból értékes tárgyak, apró kis ajándékok készíthetők.

Jó néhány felnőtt sajátította el tőle a csipkeverést, majd alkalmi nyílt a művelődési központ által szervezett nyári táborokban a gyerekeket is tanítani. A 4-20 orsós forgatásához – mondta – türelemre, hajlékony, ügyes kézre van szükség.

Kedves, barátságos, művelt lényé hiányzik az alkotó közösségek életéből, amelyekben tevékenykedett.

Barátnője 2016. május 19-én elmondott búcsúztatójában a következőket mondta róla: „Sok mindent kiolvasott a könyvekből, és hozzátevé saját életből-csességét, végtelen odaadással, türelemmel próbálta mutatni az utat a tévelygőknek.

Olvasottsága, műveltsége kifinomult szépérzéssel, kreativitással, kezűgyességel párosult. Bármit fogott a kezébe, legyen az egy tarka rongydarab, színes

gombok, egy marék gyöngy, egy gombolyag fonál, ő már látta benne a lehetőséget, és azt végtelen türelemmel, precizitással, nagy-nagy örömmel meg is alkotta belőle...

Az ő tudása, tanítása nem lehet hiába való! Az orsók más kezében tovább pörögnek majd! ..Ő lélekben felügyeli a műveletet és mosolyogva konstatálja, mikor isten hozzáteszi azt a "tündérit" Hogy az alkotás tökéletes legyen.”

Víg Márta
helytörténész

